

Ir kas pamanytų, kad maža mergytė gali būti toks
baisus slibinas! To nesitikėjo nei jos mama, nei tėtis, nei
senelė, nors senelis visad turėjo šiokių tokių įtarimų...
Turbūt galite įsivaizduoti, jog slibinu pasivertusi mergaitė
namuose sukėlė nemažą sumaištį!

„Aš nenoriu būti princesė“ – šmaikštus ir pamokantis pasakojimas apie tai,
kad išmintis svarbesnė už grožį ir visada verta būti savimi!

Grzegorz Kasdepke – vienas skaitomiausių šių dienų lenkų rašytojų. Jis yra
parašęs daugiau nei 40 knygų, iš kurių beveik visos tapo bestseleriais. Autorius
teigiamai vertinamas ne tik skaitytojų, bet ir literatūros kritikų, yra pelnęs
ne vieną prestižinį apdovanojimą, o kai kurie jo darbai Lenkijoje įtraukti į
rekomenduojamas literatūros sąrašą.

www.700eiluciu.lt

ISBN 978-609-95770-3-6

9 786099 577036

Grzegorz Kasdepke

Aš nenoriu būti princesė

Grzegorz Kasdepke

Aš nenoriu būti princesė

700 eilūčių
ILLIDYKLA

Grzegorz Kasdepke

**Aš nenoriu būti
princesė**

Dailininkė
Emilia Dziubak

Iš lenkų kalbos vertė
Birutė Jonuškaitė

700 eiučių
LEIDYKLA

Labā diena, mano vardas Marija, aš esu slibinas.

Ir kas pamanytų, kad maža mergytė vardu Marija gali būti toks baisus slibinas!

Jos mama tai jau tikrai ne.

– Suėsiu tave, – perspėjo Marija. – Suėsiu ir kaulelius ant kilimo išspjausiu!

– O ne! – išsigando mama. – Tik ne ant kilimo!

Tėtis irgi netikėjo, kad jo dukrelė gali būti šitokia pabaisa.

– O vis dėlto esu, – tarė Marija. – Traiškau riterius, tarsi jie būtų traškučiai, nors ir šarvuoti!

– Šarvuoti riteriai! – susiėmė už galvos tėtis. – Juk gali liežuvį susižeisti!

Senelė pareiškė niekada už jokių pinigų nepatikėsianti, kad jos anūkėlė gali būti toks šiurpus slibinas!

– Net jeigu ugnimi spjaudysiuos? – paklausė Marija. – O paskui nevalgysiu deserto?

– O ne, tai siaubinga... – sumurmėjo senelė. – Kaip galima nevalgyti deserto?!

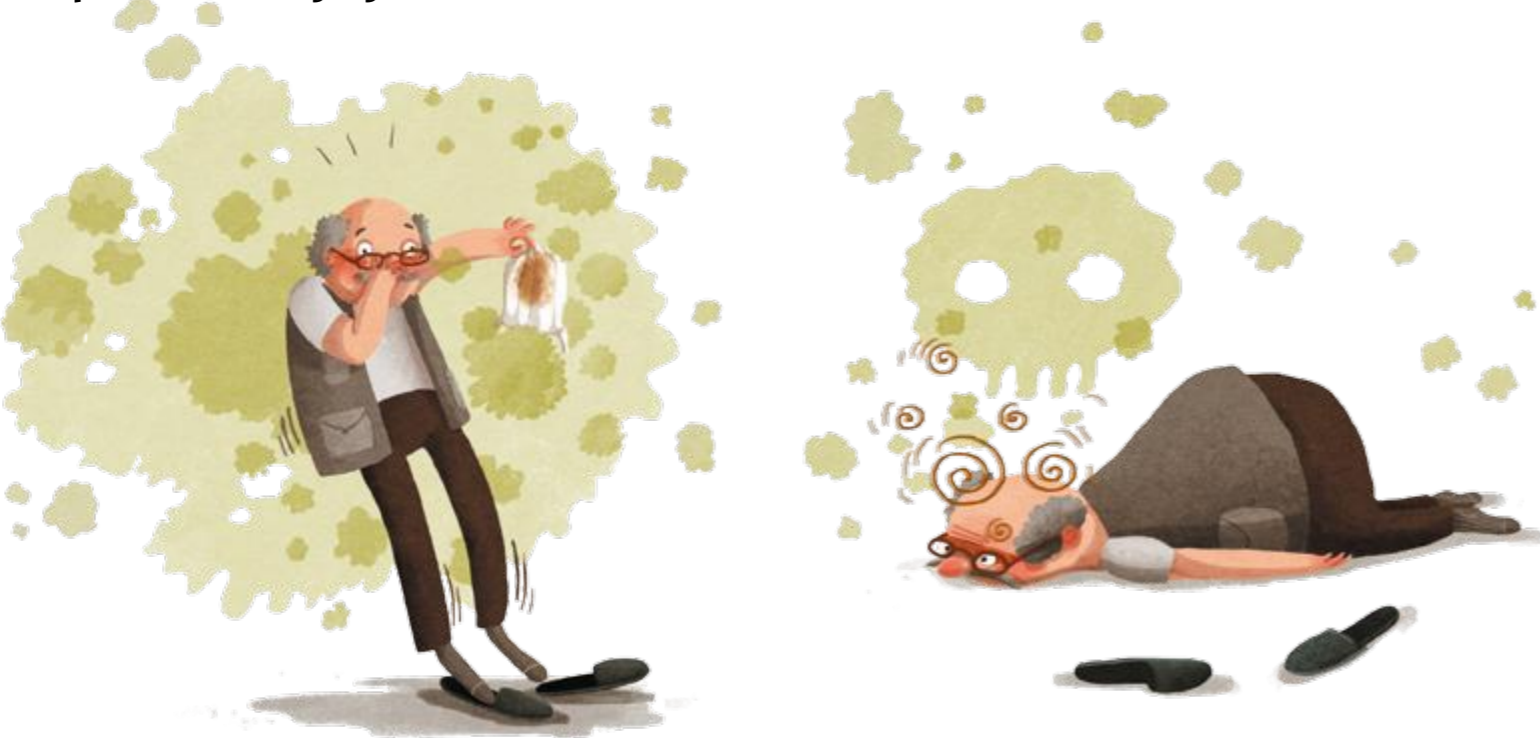
Tik vienas vienintelis senelis suprato, kad jo anūkėlė gali būti toks baisus slibinas.

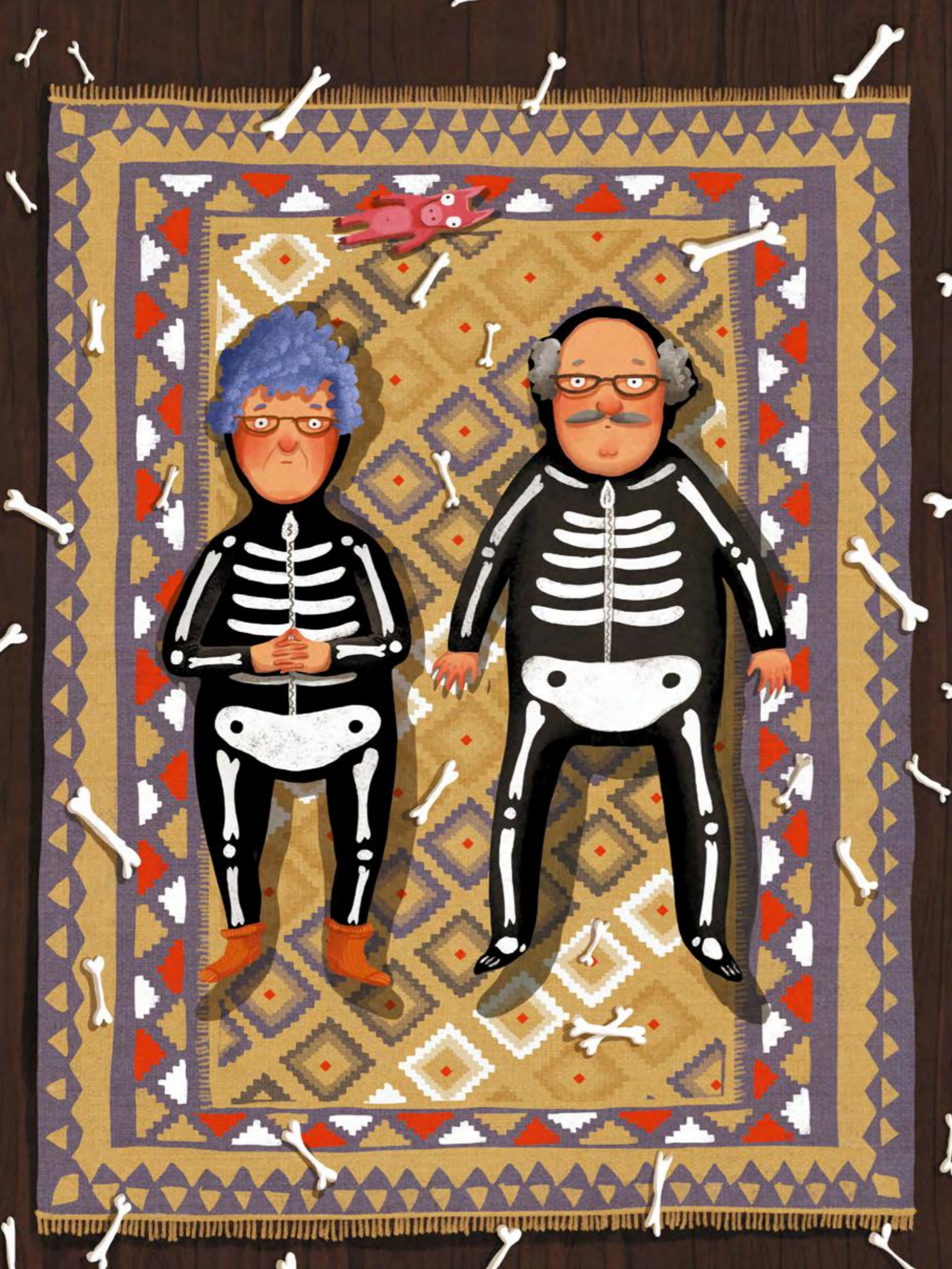
– Taveš tai nestebina? – negalėjo patikėti Marija.

– Visai ne!

– Nujautei, kad esu kažkokia slibiniškai baisi?

– Seniausiai, – pasigyrė senelis. – Dar tada, kai pirmą kartą turėjau pakeisti tau vystyklus!

- Baisūs slibinai žaidžia kitaip nei mažos mergaitės, bet kaip – Marija nežinojo.
- Žaiskim teatrą, – pasiūlė tėtis. – Aš būsiu...
 - Šarvuotas riteris! – sušuko Marija.
 - O mama...
 - Slibino į nelaisvę paimta princesė! – pareiškė Marija.
 - O tu?
 - Būsiu savimi! – atkirto Marija. – Kitaip sakant – slibinu.
 - O mes? – norėjo sužinoti senelė. – Kuo mudu su seneliu būsime?
 - Griaučiais, – pareiškė Marija. – Jau seniai jus suvalgiau, kaulelius išspjoviau ir dabar jūs nejudėdami gulite ant kilimo.
 - Puiki mintis! – susižavėjo senelis.
 - Gal juokauji?! – išlemeno senelė.
 - Visai ne! – pasipiktino senelis. – Pats smagumas tįsoti ant kilimo ir nejudėti!

Marija buvo toks baisus slibinas, kad riteris net nesvajojo jos nugalėti.

– Suėsi mane? – paklausė jis.

– Suėsiu!

– Tai gal šarvus nusiimti? – pasiūlė. – Kad liežuvio nesusižeistum.

– Gaila laiko, – atsakė Marija. – Prarysiu tave visą – nekramtydama.

Taip jie žaidė kartą ir kitą, ir trečią. Slibinas vis prarydavo riterį. Princesė nuolatos riogsojo fotelyje, o griaučiai nejudėdami gulėjo ant kilimo...

